

Fenyvesi Orsolya

CAPRICCIO

Megmérettél és virgoncnak találtattál,
lekecském,
mint a nyelvem hegyén verdeső, ollószárnyú
pillangók. Szavakká dermednek,
ha hímporuk lehull.

Sokat mocoorgsz éjszakánként,
lekecském,
de mocorog veled, mi rajtad kívül rekedt
– drágakövek habzása.

Bolondos és rendetlen vagy,
lekecském,
szétdobálsz és elől hagyod játékaidat.
Ha rálépek egyre, kérned sem kell,
veszek helyette másikat.

Ablakpárkányainkra könyökölsz,
lekecském,
de itthon maradsz
köldökömbe zárva,

és lesz majd őrző-védő kutyánk.

ENFILADE

Ez a nyugalom kastélya,
behavazva egy sivatagba.

Én leszek önmagam.
Akkor is,
ha szobából
szobába
lépve, mint a kinti tájakat,
elhagyom hangomat.

Ami örömet szerez, részünkké válik,
és bízhatunk benne,
hogy sejtjeink tudják majd dolgukat.

Nem felejtenek,
nem emlékeznek,

és most a nyugalom kastélyában,
testben porladnak,
lassabban,
mint ahogyan eltörik egy üveg pohár.

Vendégek érkeznek, arcot nyitok rájuk,
a kastélyban minden szoba saját.
Csenddé válnak bőrömön az érintések.

De úgy hiszem,
hogy több ég van egymás mögött,
és csak az egek közé szorult
madarak ismerik a nyugalmat.

Turbuly Lilla

NULLADIK NAP

Abszurd, hogy itt vagy, ebben a városban,
aminek a nevét is elfelejtetted egyszer.
Látogatóba jöttél,
néhány napra csupán,
és sejtelled sincs róla, hogy bármelyik
mondatod arcomba sodorhatja a szél.

Abszurd, hogy nem hívlak fel,
ahogy az is az lenne,
ha megtenném.
Mint ez az egész történet,
a mi történetünk, mondhatnám,
ha nem lenne abszurd annak nevezni.